

ме сърдита случка. Също и когато ся намираме съ едно дружество, което приказва за добри и смѣшни нѣща, не трѣба да ся намуσαμε.

Отъ къмъ състояніе-то си и занятіе-то си, мъдрія-тъ чловѣкъ увардя сѣкога лицето си еднакво. Кога-то ся намираме съ по горни хора, почеть-тъ, коя-то ще имъ отдадемъ, трѣба да е изобразена по лице-то безъ никакъвъ страхъ, защо-то това показва долнѣсть. Трѣба подобно да отбѣгваме отъ да ся запознаваме съ по долни-тъ, най повече со слуги-тъ, кои-то ся вдаватъ въ различни свободи.

Съ пріятели-тъ си и съ равни-тъ си, трѣба сѣкога да имаме лице весело, за да става разговора-тъ по лесенъ и по увеселителенъ.

Чистота- тѣ иска, кога-то ся мьемъ, да си мьемъ и лице-то и да го отриваме съ една бѣла кърпа.

Кога-то е потно лице-то ни, трѣба да го отриваме съ една бѣла кърпа. Не трѣба да си туряме рѣка-тъ на лице-то, освѣтъ кога-то е нужно: съ това отбѣгваме много неугоди, лишаи, пѣпки, кои-то често рѣка-тъ прави да ся раждагъ.

Чловѣкъ не трѣба, нити да си бѣли, нити да си черви лице-то: това не е допростено нити на една жена, защо-то е противно на простодушіе-то и на християнско-то смиреніе.

VI.

ЗА ЧЕЛО-ТО, ВЕЖДИ-ТЪ, И СТЬРНИ-ТЪ.

Чело-то е сѣдалище на сладость-тъ, на срамъ-тъ и на мъдрость-тъ; за това, то трѣба да бѣде оглѣдало на добродѣтели-тъ.